

Arrest

nr. 151 130 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 8 augustus 2013 worden de beslissingen genomen door de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris tot afgifte van de een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij betekend. Uit het administratief dossier en de database waarin de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgenomen is blijkt niet dat er beroep aangetekend werd tegen voormeld inreisverbod. Bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis zonder voorwerp verklaard wordt. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, die niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan - vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing bij gebreke aan een geldige handtekening op ongeldige wijze tot stand is gekomen en derhalve dient te worden vernietigd. Een eerste vraag die in dezen dient te worden gesteld is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals in casu, diens handtekening dient te dragen teneinde een rechtsgeldige beslissing te vormen. De Raad dient hierbij op te merken dat geen enkele wettelijke bepaling in algemene termen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. De verzoekende partij toont ook het bestaan van dergelijke rechtsregel niet aan. Het ontbreken van een handtekening kan slechts een probleem vormen indien hierdoor deze bestuurshandeling niet kan toegerekend worden aan een ambtenaar die bevoegd is om de betreffende beslissing te nemen. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door attaché V.L De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat bovenvermelde attaché de steller van de bestreden beslissing is, noch stelt zij de bevoegdheid van deze attaché tot het treffen van deze beslissing in vraag.

De verzoekende partij meent enkel dat de bestreden beslissing “geen authentieke handtekening” bevat en baseert zich hiervoor op haar overtuiging dat een ingescande handtekening niet kan worden gelijkgesteld met een geldige elektronische handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten. Het betoog van de verzoekende partij vindt evenwel geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister

die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt” en “dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het enkele feit dat van de beslissing een “fysieke afdruk” werd gemaakt - teneinde deze ter kennis te brengen van de verzoekende partij- doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat de ingescande handtekening - die als een elektronische handtekening in de zin van voormelde wet moet worden beschouwd - op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. In casu bestaat geen betwisting omtrent de identiteit van de steller van de akte, noch omtrent zijn bevoegdheid tot het treffen van de bestreden beslissing. Het betoog inzake de gescande handtekening is niet van aard om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het overige betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 24 juni 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat er geen enkele wettelijke basis bestaat om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zonder voorwerp te verklaren. Immers blijft het voorwerp van de aanvraag bestaan zolang deze aanvraag niet wordt ingetrokken. Zij stelt dat de beschikking hierop geen antwoord biedt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat de kritiek van de verzoekende partij louter de gebruikte terminologie betreft en dat haar aanvraag hoe dan ook onontvankelijk is.”*

2.5. Daargelaten de vraag of er een wettelijke grondslag bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting maakt de verzoekende partij haar belang bij de huidige vordering niet aannemelijk door te stellen dat er geen wettelijke basis bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, daar dit de grond van de zaak betreft. Met een dergelijk pleidooi weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 9 juni 2015 niet.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 9 juni 2015 is het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS